

Vârstnicul James B. Martino,
din Cei Șaptezeci

Toate lucrurile lucrează împreună spre bine

Poate că nu vom afla niciodată în această viață motivul pentru care avem parte de încercări, însă putem să avem încredere că putem crește datorită acelei experiențe.

Când eram tânăr, așteptam primăvara cu nerăbdare. Când vremea se încălzea, eu eram pregătit pentru începerea sezonului de baseball. Asemenea majorității băieților tineri, îmi doream să devin un mare jucător de baseball. Îmi aduc aminte de o povestire despre un băiat foarte tânăr care avea același vis. Dorindu-și să devină următorul mare jucător de baseball, s-a hotărât să meargă afară și să exerseze. A ținut mingea de baseball într-o mână și băta în cealaltă mână și a aruncat mingea în aer. Dorindu-și să lovească mingea puternic pentru ca aceasta să se ducă foarte departe, și-a balansat brațul foarte mult, însă mingea a căzut pe pământ fără ca măcar să atingă băta de lemn. Fără să renunțe, a încercat din nou. Pe când se pregătea să arunce mingea în aer, fermitatea deciziei lui a crescut în timp ce se gândea la lovitura puternică pe care și-o imagina. Dar, din păcate, rezultatul a fost același. Mingea a căzut pe pământ. Însă, așa cum știe orice jucător bun de baseball, ai dreptul la trei șanse de a lovi mingea înainte de a-ți trece rândul. El s-a concentrat și mai

tare, a aruncat mingea în aer și și-a balansat brațul mai tare decât o făcuse vreodată. Când mingea a căzut din nou pe pământ, lacrimile i-au umplut ochii. Apoi, dintr-o dată, un zâmbet mare i-a apărut pe față și a spus: „Ce aruncător bun!”

Fiecare dintre noi va avea parte de încercări și de teste și, la fel ca în acest exemplu simplu, modul în care noi reacționăm față de aceste dificultăți este cel care va determina succesul și fericirea noastră. Fiecare dintre noi va avea parte de adversitate, indiferent de locul unde ne aflăm. În scripturi, suntem învățați că „trebuie să fie o opoziție în toate lucrurile”¹. Noi vom avea parte de dificultăți, iar întrebarea nu

este când vom avea parte de ele, ci cum le vom înfrunta.

Apostolul Pavel ne-a învățat o lecție interesantă cu doar câțiva ani înainte ca sfinții din Roma să aibă parte de unele dintre cele mai violente persecuții din istoria creștinătății. Pavel le-a reamintit sfinților că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”². Tatăl nostru Ceresc, care ne iubește întru totul și într-un mod perfect, ne permite să avem parte de experiențe care ne vor permite să ne dezvoltăm trăsăturile și caracteristicile de care avem nevoie pentru a deveni din ce în ce mai asemănători lui Hristos. Încercările noastre vin sub multe forme, dar fiecare dintre ele ne va permite să devenim mai asemănători Salvatorului pe măsură ce învățăm să recunoaștem binele ce rezultă din fiecare experiență. Pe măsură ce înțelegem această doctrină, dobândim o încredere și mai mare în dragostea Tatălui nostru. Poate că nu vom afla niciodată în această viață motivul pentru care avem parte de încercări, însă putem să avem încredere că putem crește datorită acelei experiențe.

Acum înțeleg că este mult mai ușor să privim în urmă după ce am trecut peste o încercare și să vedem ce am învățat din experiența noastră, însă provocarea este aceea de a dobândi acea perspectivă veșnică în timp ce trecem prin încercările noastre. Pentru unii,

încercările noastre poate că nu par să fie însemnate, dar pentru toți cei care trecem prin aceste experiențe, încercările sunt reale și ne cer să ne umilim înaintea lui Dumnezeu și să învățăm de la El.

În această duminică de Paște, ne amintim de viața Salvatorului nostru. El este Cel al Cărui exemplu dorim să-l urmăm în tot ceea ce facem. Permiteți-mi să menționez cinci lucruri pe care le putem învăța din ultimele ore ale vieții Salvatorului pe pământ, care ne pot ajuta să ne înfruntăm încercările.

Primul, El nu a căutat să facă voia Sa, ci doar voia Tatălui Său. El și-a păstrat angajamentul față de misiunea Lui sacră chiar și în timpul încercării. În timp ce a căzut cu fața la pământ în Grădina Ghetsimani, El a spus: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Tă”³. Uneori, avem parte de durere și supărare ca să putem crește și să fim pregătiți pentru potențialele încercări din viitor. Dumneavoastră, mamelor, vă adresez întrebarea: „Le-ați face vreodată ceva copiilor dumneavoastră care să le provoace durere și care să-i facă să plângă, deși nu au greșit cu nimic?”. Bineînțeles că da! Când mamele își duc copilașii la doctor pentru a fi vaccinați, aproape toți copiii părăsesc în lacrimi cabinetul doctorului. De ce faceți aceasta? Deoarece știți că puțină durere acum îi va proteja împotriva posibilelor dureri și suferințe din viitor. Tatăl nostru din Cer cunoaște de la început ce are să se întâmple. Noi trebuie să urmăm exemplul Salvatorului și să avem încredere în El.

Al doilea, când avem de-a face cu încercări, trebuie să învățăm să nu ne plângem și să nu cârtim. Nefi, după ce a văzut o viziune măreață despre jertfa ispășitoare a Salvatorului, ne-a spus: „Prin urmare, ei Îl biciuiesc, iar

El rabdă; și Îl lovesc, iar El rabdă. Da, ei Îl scuipă, iar El rabdă, datorită bună-tății Sale pline de iubire și a îndelungatei Sale suferințe pentru copiii oamenilor”⁴. Trebuie să încercăm întotdeauna să îndreptăm problema și să biruim încercarea, și în loc să ne întrebăm: „De ce eu?” sau „Ce am făcut să merit asta?”, ar trebui să ne întrebăm: „Ce trebuie să fac? Ce pot să învăț din această experiență? Ce trebuie să schimb?”.

În urmă cu mai mulți ani, în timp ce soția mea și cu mine slujeam în Venezuela, băiatul nostru cel mai mic a părăsit confortul liceului său și ni s-a alăturat. El nu s-a plâns, dar a fost evident că i-a fost greu atunci când a venit în această țară unde totul era nou pentru el; dar datorită turnurii pe care au luat-o lucrurile, experiența s-a transformat din încercare într-o mare binecuvântare a vieții sale. El a realizat aceasta schimbându-și atitudinea și întărindu-și hotărârea de a reuși.

Al treilea, când ne înfruntăm provocările, trebuie să căutăm un ajutor mai mare din partea lui Dumnezeu. Chiar și Salvatorul nostru, al tuturor, a simțit nevoia să se roage „mai fierbinte” atunci când se afla în Grădina Ghetsimani.⁵ Putem învăța să dobândim o credință mare dacă facem aceasta. Trebuie să ne amintim că, deseori, răspunsurile din partea

Tatălui nostru Ceresc nu ne scutesc de încercări, ci El ne ajută să ne întărim în timp ce trecem prin experiența respectivă. Așa cum a făcut în cazul celor care l-au urmat pe Alma, Domnul poate „ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre”⁶. În timpul încercărilor noastre, nu trebuie să ne mâniem sau să ne pierdem devotamentul, ci trebuie să urmăm exemplul Salvatorului, devenind mai zeloși, mai sinceri și mai credincioși.

Al patrulea, să învățăm să le slujim altora și să ne gândim la ei chiar și în timpul încercărilor noastre. Hristos este cel mai bun exemplu de slujire. Viața Lui a fost plină de exemple în care i-a ajutat și le-a slujit altora, iar darul Său cel mai mare a fost ceea ce El a făcut pentru noi. El a spus: „Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu suferă, dacă ei se vor pocăi”⁷. Noi trebuie să ne pocăim și, după aceea, să urmăm exemplul Său de slujire. Atunci când le slujim altora, uităm de problemele noastre și, străduindu-ne să alinăm durerea sau greutățile altora, ne întărim pe noi înșine.

În timpul ultimei noastre conferințe generale, preaiubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson a declarat: „Eu cred că Salvatorul ne spune

că, dacă nu ne pierdem pe noi înșine în slujire față de alții, viața noastră nu are mare scop. Cei care trăiesc doar pentru ei înșiși se ofilesc, în cele din urmă, și își pierd, la figurat, viețile, în timp ce aceia care se pierd în slujire față de alții cresc și înfloresc – și își salvează, într-adevăr, viețile”⁸.

Al cincilea, să-i iertăm pe alții și să nu căutăm să dăm vina pe ei pentru situația în care ne aflăm. Uneori, ne place să spunem: „Dacă ei nu ar fi făcut aceasta, atunci eu nu aș fi reacționat astfel”. Există tendința omului firesc să dea vina pe altcineva pentru ca să nu fie el responsabil pentru propriile sale fapte. Salvatorul S-a uitat la cei care L-au răstignit și L-a rugat pe Tatăl Său din Cer să-i „[ierete], căci nu știu ce fac”⁹. Nu putem noi să fim mai iertători?

În timp ce trecem prin încercările vieții, să păstrăm o perspectivă veșnică, să nu ne plângem, să devenim mai pioși, să le slujim altora și să ne iertăm unii pe alții. Pe măsură ce facem aceasta, „toate lucrurile [vor lucra] împreună spre binele [nostru care-L iubim] pe Dumnezeu”¹⁰. Eu depun mărturie solemnă și certă că Tatăl nostru ne iubește și că El L-a trimis pe Fiul Său pentru a ne arăta calea și pentru a o pregăti pentru noi. El a suferit, a murit și a înviat pentru ca noi să putem trăi și El dorește ca noi „să [putem] avea bucurie”¹¹, chiar și în încercările vieții noastre. Spun aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 2:11.
2. Romani 8:28.
3. Luca 22:42.
4. 1 Nefi 19:9.
5. Luca 22:44.
6. Mosia 24:14.
7. Doctrină și legăminte 19:16.
8. Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?”, *Liabona*, noiembrie 2009, p. 85.
9. Luca 23:34.
10. Romani 8:28.
11. 2 Nefi 2:25.

Vârstnicul Gregory A. Schwitzer,
din Cei Șaptezeci

Să ne dezvoltăm o judecată dreaptă și să nu-i judecăm pe ceilalți

O judecată dreaptă este necesară nu numai pentru înțelegerea oamenilor ci, de asemenea, pentru luarea deciziilor care ne conduc la Tatăl Ceresc sau departe de El.

Trăim într-o lume în care multe împrejurări necesită din partea noastră luarea unor hotărâri care, deseori, sunt dificile. Salvatorul ne-a dat deja porunca să „nu [ne judecăm]” semenii¹. Cum putem face aceasta și totuși să dăm dovadă de o judecată dreaptă într-o lume plină de decepții și corupție? Trebuie să judecăm drept atunci când luăm decizii importante în fiecare etapă a vieții noastre, cum ar fi alegerea prietenilor, căutarea și găsirea unui tovarăș etern sau alegerea unei ocupații care ne va permite să ne îngrijim de familia noastră și să-L slujim pe Domnul. Cu toate că Salvatorul ne-a cerut să nu-i judecăm pe ceilalți, totuși El așteaptă ca noi să folosim o judecată excelentă.

Ne putem afla deseori în situația de a-i judeca repede pe alți oameni, ceea ce poate schimba sau redefine relația noastră cu aceștia. Deseori sunt făcute judecăți incorecte,

datorită informațiilor limitate sau datorită faptului că nu vedem dincolo de ceea ce este în fața noastră.

Pentru a ilustra acest lucru, este spusă deseori o povestire din vremea când Isus a vizitat casa Mariei și a Martei, care trăiau în Betania cu frațele lor, Lazăr. Acesta era un loc binevenit pentru Învățător, unde El se putea odihni și bucura de împrejurimile unui cămin cu oameni drepecți. În timpul uneia dintre vizitele Sale, Marta era ocupată cu pregătirea mesei și Maria a ales să stea la picioarele Învățătorului pentru a primi instrucțiunile Sale.

„Marta era împărțită cu multă slujire, a venit repede la El, și I-a zis: «Doamne, nu-Ți pasă că soru-mea m-a lăsat să slujesc singură?».

Drept răspuns, Isus i-a zis: «Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește.